

prima instanță: Judecătoria Orhei (sediul Telenești)
Judecătorul: V. Stih
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Simciuc, Iu. Cotruță, I. Țurcan

Î N C H E I E R E

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Rîmbu Andrei,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Rîmbu Fiodora împotriva lui Rîmbu Andrei, intervenient accesoriu Direcția de Asistență Socială și Protecție a Familiei Telenești, cu privire la desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului copilului minor, încasarea pensiei de întreținere pentru copilului minor și pentru fosta soție, și compensarea cheltuielilor judiciare,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Rîmbu Andrei și s-a menținut încheierea Judecătoriai Orhei (sediul Telenești) din 30 martie 2017 și hotărârea Judecătoriai Orhei (sediul Telenești) din 3 aprilie 2017,

c o n s t a t ă :

La 9 decembrie 2017, Rîmbu Fiodora a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Rîmbu Andrei, intervenient accesoriu Direcția de Asistență Socială și Protecție a Familiei Telenești, cu privire la desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului copilului minor, încasarea pensiei de întreținere pentru copilului minor și pentru fosta soție, și compensarea cheltuielilor judiciare.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că a înregistrat căsătoria cu pârâtul Rîmbu Andrei la 22 iulie 2012, iar în urma acesteia au avut un copil minor XXXXX (a. n. XXXXX XXXXX).

Astfel, Rîmbu Fiodora a susținut că relațiile familiale cu soțul său s-au înrăutățit în ultimii ani, iar când era în a doua lună de sarcină, între aceștia s-a iscat o ceartă, după care pârâtul a plecat și nu a mai revenit acasă. Mai mult, acesta nici nu a

venit să-și vadă copilul născut. Totodată, s-a arătat că soții locuiesc separat timp de 1 și 6 luni.

În atare condiții, reclamanta a precizat că are ferma convingere că Rîmbu Andrei nu dorește să păstreze familia, iar viața acestora în comun nu mai este posibilă, ceea ce constituie un temei de desfacere a căsătoriei.

Rîmbu Fiodora a afirmat că se ocupă de una singură de educarea și întreținerea copilului, având posibilitate reală de a-l asigura cu toate cele necesare, inclusiv cu condiții bune de trai și o grijă cuvenită. Prin urmare, s-a considerat că locul de trai urmează de stabilit de către instanța judecătorească cu mama, pentru a evita unele situații negative, ce s-ar putea răsfrânge asupra stării psihice a copilului.

În aceeași ordine de idei, reclamanta a sugerat că pârâțul nu-i oferă nici un ajutor financiar pentru întreținerea copilului minor, ceea ce impune încasarea de la acesta a pensiei alimentare pentru copilul lor. Totodată, aceasta a invocat că, la moment, nu se poate angaja în câmpul muncii, din cauza vârstei fragede a copilului său, și respectiv nu dispune de surse suficiente pentru propria întreținere. Așadar, s-a cerut respectarea de către Rîmbu Andrei a obligației prevăzute la articolul 82 din Codul familiei.

Rîmbu Fiodora a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate cu Rîmbu Andrei și determinarea domiciliului copilului minor XXXXX cu aceasta (f. d. 1).

Totodată, reclamanta a cerut încasarea de la Rîmbu Andrei a pensiei de întreținere pentru copilul minor în sumă fixă de 1 500 lei și a pensiei de întreținere pentru fostul soț în cuantum fix de 1 000 lei lunar până la atingerea copilului a vârstei de 3 ani.

În subsecvent, aceasta a solicitat scutirea de la compensarea taxei de stat și încasarea integrală a acesteia pentru eliberarea certificatului de divorț de la pârât.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâțul Rîmbu Andrei, prin intermediul avocatului Adela Frunze, a avansat o referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut micșorarea cuantumului a pensiei pentru întreținerea copilului minor și respingerea capătului de cerere ce viza încasarea pensiei de întreținere pentru fostul soț (f. d. 33 – 35).

Intervenientul accesoriu Direcția de Asistență Socială și Protecție a Familiei Telenești a depus avizul nr. 183 din 2 februarie 2017, prin care a considerat oportun de a stabili locul de trai al copilului minor cu mama sa (f. d. 21).

La 30 martie 2017, prin încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Telenești), s-a respins demersul lui Rîmbu Andrei, formulat prin intermediul avocatei Adela Frunze, referitor la strămutarea pricinii la locul de trai al pârâțului. În acest sens, instanța de judecată a opinat că acțiunea dedusă judecății poate fi intentată în oricare dintre sediile instanței de la domiciliul reclamantului dacă în grija lui se află copii minori

sau dacă deplasarea lui la instanța de la domiciliul pârâtului întâmpină dificultăți întemeiate (f. d. 43).

În drept, poziția instanței de judecată a fost întemeiată pe articolul 39 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă.

Prin hotărârea Judecătoria Orhei (sediul Telenești) din 3 aprilie 2017, s-a admis acțiunea și s-a desfăcut căsătoria înregistrată între Rîmbu Andrei și Rîmbu Fiodora. Astfel, s-a încasat de la Rîmbu Andrei taxa de stat în mărime de 1000 % unități convenționale la eliberarea certificatului despre desfacerea căsătoriei, iar reclamanta a fost scutită de la compensarea taxei (f. d. 48, 63 -64).

În același context, instanța de judecată a statuat de a determina domiciliul copilului minor XXXXX cu mama Rîmbu Fiodora.

Totodată, s-a decis încasarea de la Rîmbu Andrei în beneficiul reclamantei Rîmbu Fiodora pensia de întreținere pentru copilul minor în sumă fixă de 900 lei, începând cu 9 decembrie 2016 și până la atingerea majoratului, dar și încasarea de la pârât a mijloacelor bănești pentru întreținerea soției până la împlinirea copilului a vârstei de 3 ani în sumă fixă de 700 lei, începând cu 9 decembrie 2016 și până la 18 ianuarie 2019. În această parte, hotărârea urmează a fi executată imediat.

Într-un final, instanța de judecată a hotărât compensarea de la Rîmbu Andrei a taxei de stat în folosul statului în mărime de 360 lei.

Împotriva acestui act de dispoziție, Rîmbu Andrei a declarat apel în termenul legal (f. d. 100), prin care a cerut modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor și respingerea pretenției, referitoare la încasarea pensiei de întreținere pentru soție. În apărare, intimata nu a formulat nici o referință.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 31 octombrie 2017, a respins apelul declarat de Rîmbu Andrei și a menținut încheierea Judecătoria Orhei (sediul Telenești) din 30 martie 2017 și hotărârea Judecătoria Orhei (sediul Telenești) din 3 aprilie 2017.

La deliberarea acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de Rîmbu Fiodora în cererea de chemare în judecată, dar și stabilită de către Judecătoria Orhei (sediul Telenești). În esență, s-a stabilit că hotărârea primei instanțe se contestă în partea încasării pensiei de întreținere pentru copilul minor și pensiei de întreținere pentru mamă până la atingerea de către copil a vârstei de 3 ani.

Prin urmare, Colegiul judiciar a reținut că, potrivit indicatorului Biroului Național de Statistică pentru anul 2016, minimul de existență pentru copii constituie în medie de 1 715,8 lei lunar, cu o diferențiere a acestei sume în dependență de vârsta copilului, ceea ce confirmă temeinicia încasării pensiei alimentare în cuantum de 900 lei, proporțional cheltuielilor de întreținere a copilului minor raportate la necesitățile acestuia în virtutea vârstei. Totodată, s-a respins argumentul apelantului, potrivit căruia admiterea unui asemenea capăt de cerere de către instanță i-ar limita dreptul la

existență, întrucât salariul său mediu lunar este de 2 100 lei și urmează sa-i garanteze propria existență. Or, în opinia instanței de apel, starea materială a tatălui nu este un factor decisiv, deoarece, în orice caz, copilul său minor trebuie să fie asigurat din punct de vedere material, financiar și spiritual în deplină măsură și fără nici o restricție sau condiționare. Mai mult, având în vedere că durata orelor de muncă a lui Rîmbu Andrei constituie 4 ore/zi, s-a considerat că acesta dispune atât de surse financiare, cât și de timp suplimentar pentru a munci (f. d. 103).

Colegiul judiciar nu a admis nici observația apelantului, cu privire la faptul că minorul locuiește în mediul rural, ceea ce presupune niște cheltuieli mai mici. De fapt, în această parte, Rîmbu Andrei nu a prezentat probe, iar întreținerea unui copil minor nu se limitează doar la procurarea alimentelor, dar și a unor produse de primă necesitate, care în cazul de față, ar fi semipreparate pentru copii de 2 ani, îmbrăcăminte, încălțăminte sau produse de igienă.

În același timp, instanța de apel a reținut, în calitate de probă pertinentă, certificatul Primăriei sat. Scorțeni, raionul Telenești, nr. 937 din 2 decembrie 2016, conform căruia, intimata Rîmbu Fiodora îngrijește de copilului minor XXXXX și nu este încadrată în câmpul muncii. Respectiv, intimata nu are un venit propriu suficient pentru a-și asigura întreținerea materială personală și a copilului minor, iar determinarea pensiei în sumă de 700 lei este una reală și rezonabilă (f. d. 104).

Cu referire la legalitatea încheierii Judecătorei Orhei (sediul Telenești) din 30 martie 2017, Colegiul de control judiciar a constatat că obiectul acțiunii civile constituie desfacerea căsătoriei și plata pensiei de întreținere. Astfel, în atare situație, competența teritorială a instanței judecătorești este la alegerea reclamantului în conformitate cu articolul 39 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă.

Pentru a soluționa această pricină, instanța de apel a aplicat articolul 18 alin. (1) din Legea nr. 338 din 15 decembrie 1994, privind drepturile copilului, 58 alin. (1), 74, 76 alin. (1), 82 alin. (1), (2), 83 lit. d) din Codul familiei și articolele 3 alin. (1), 27 alin. (2) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului.

La 21 noiembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 31 octombrie 2017 (f. d. 106).

La 18 decembrie 2017, Rîmbu Andrei a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 3 aprilie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere parțială a acțiunii. Astfel, recurentul a cerut micșorarea pensiei de întreținere pentru copilul minor din mărimea fixă de la 900 lei la 600 lei lunar și modificarea pensiei de întreținere pentru fosta soție de la 600 lei la 400 lei.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, Rîmbu Andrei a afirmat că instanța de apel i-a creat în propria cale de atac o situație mai dificilă, întrucât nu are o

posibilitate reală de a achita suma de 1 600 lei, de vreme ce salariul său de funcție este de 2 100 lei și nu are o altă activitate suplimentară remunerată.

La fel, acesta nu a fost de acord cu cuantumul taxei de stat stabilite pentru eliberarea adeverinței de divorț, deoarece instanța de judecată urma să aplice principiul bunei – credințe și să împartă la ambele părți plata respectivă.

În opinia recurentului, instanța de apel a aplicat eronat articolul 76 din Codul familiei, or încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor urma să fie încasat în temeiul articolului 75 alin. (1) din Codul familiei, deoarece acesta a anexat toate înscrisurile, care atestă că este angajat, declarând salariul minim. Mai mult, intimata nu a prezentat probe în vederea demonstrării efectuării unor cheltuieli suplimentare pentru grădiniță, locațiune sau alte plăți achitate în beneficiul copilului minor.

La 17 ianuarie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimaților Rîmbu Fiodora și Direcția de Asistență Socială și Protecție a Familiei Telenești, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 123).

Până la data examinării cauzei, intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces sau a reprezentanților acestora, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Rîmbu Andrei este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

În acest caz, din materialele cauzei civile, se observă că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiectul abilitat cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate și având în vedere data pronunțării deciziei (31 octombrie 2017) și declarării recursului (18 decembrie 2017), instanța de recurs constată că cererea, supusă examinării, a fost depusă de Rîmbu Andrei în interiorul termenului de 2 luni.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din

Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Rîmbu Andrei a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, în baza articolului 432 alin. (2) lit. a) – c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 31 octombrie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolul 18 alin. (1) din Legea nr. 338 din 15 decembrie 1994, privind drepturile copilului, articolele 58 alin. (1), 74, 76 alin. (1), 82 alin. (1), (2), 83 lit. d) din Codul familiei și articolele 3 alin. (1), 27 alin. (2) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului. De asemenea, în motivarea deciziei sale, instanța de apel a indicat probele pe care își întemeiază concluziile cu privire la circumstanțele din litigiu.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat. *În special*, instanța ierarhic inferioară a adus argumente în privința aplicării articolului 76 alin. (1) din Codul familiei, atunci când a constatat legalitatea și temeinicia admiterii de prima instanță a capătului de cerere, cu vizează încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor. Cu privire la acest aspect, Rîmbu Andrei nu a reușit să convingă că pretinsele încălcări au condus sau au putut conduce la soluționarea eronată a cauzei civile. Aceeași concluzie rezultă și în cazul pretenției referitoare la încasarea de la Rîmbu Andrei a mijloacelor bănești pentru întreținerea soției până la împlinirea copilului a vârstei de 3 ani în sumă fixă de 700 lei. Cu alte cuvinte, instanța de apel a explicat motivele admiterii acesteia în temeiul articolelor 82 alin. (2) și 83 lit. d) din Codul familiei.

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, *ibidem*, parag. 28).

În același timp, completul judiciar învederează că recurentul nu și-a manifestat dezacordul cu hotărârea Judecătoriei Orhei (sediul Telenești), în ordine de apel, în partea ce vizează determinarea de către prima instanță a taxei de stat în mărime de 1 000 %, stabilite pentru eliberarea certificatului despre desfacerea căsătoriei. Așadar, în temeiul articolului 429 alin. (4) din Codul de procedură civilă, se constată că această observație este inadmisibilă în fața instanței de recurs.

Mai mult, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea decizia de inadmisibilitate pe cauza *Fundația pentru Copii Speranța v. Republica Moldova*, 17 octombrie 2017).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile lui Rîmbu Andrei nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze sau să modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, *ibidem*, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a

deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Rîmbu Andrei nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Rîmbu Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea